

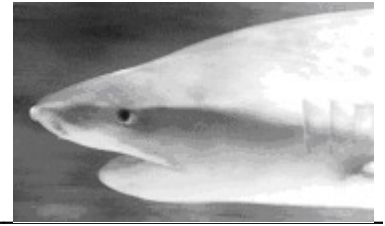
LA TINTORERA

Òrgan de difusió i debat del Comitè Local d'Alacant d'Endavant (OSAN)

Número 0. Estiu de 2006

www.endavant.org

alacanti@endavant.org

Alacant, 24 de gener de 2006. Acció de desobediència al Ple de l'Ajuntament.

Alacant, 25 de març de 2006. Concentració en contra d'una agressió lingüística.

Alacant, 23 de juny de 2006. El nom sí que fa la cosa.

La lluita és l'únic camí

Per la insubmissió lingüística

Allò que val és la consciència de no ser res sinó s'és poble (Vicent Andrés Estellés)

Cal comprovar un vegada més un fet negatiu que implica la totalitat dels Països Catalans. Aquest és, malauradament, la impossibilitat de poder expressar-nos en valencià en tots els àmbits de la nostra vida. Més encara, hom parla de situacions i llocs on el català pot esdevenir, ben prompte, una llengua morta per la manca de parlants que la facen servir. Es tracta d'una conjuntura preocupant en què hi ha llengües en conflicte; d'una banda el castellà i francès i de l'altra, el català, de manera que les primeres desplacen la segona en els usos lingüístics. Així, en l'aspecte públic l'extensió de l'ús del valencià és minoritària i constantment ens arriben notícies d'agressions a la nostra llengua i els i les seues usuàries.

El procés accelerat de substitució lingüística que patim és una peça més al servei del neoliberalisme imperant a escala mundial que pretén impulsar les tendències uniformitzadores de la societat de consum actual. En bona mesura, es pot situar en la base d'aquest desenvolupament una concepció jeràrquica de les llengües que ve motivada per l'Estat i la "ideologia" del progrés, és a dir, (voler) fer creure que les innovacions tecnològiques i socials (per exemple, parlar castellà, llengua d'Estat) són un bé per elles mateixes i no valorar-les en funció del benestar o malestar que poden produir en una societat.

No hem de creure els mites (una vegada demostrada científicament arreu del món la seua falsedat) del bilingüisme, ja que aquests són al servei dels grups socials hegemònics. D'aquesta manera, no ens ha de sorprendre que siguem nosaltres els i les bilingües, segons volen fer-nos entendre des del monolingüisme francès i espanyol. El bilingüisme simplement justifica el canvi de llengua en favor del dominant, de l'ocupant (no hem d'oblidar que som, a l'estat espanyol, una colònia i, per tant, que rebem aquest tractament tant a nivell social com a polític, econòmic i cultural) i hem de tenir clar que qui s'oposa al procés d'estendre l'ús del català, l'única cosa que fa és legitimar el projecte social i econòmic (capitalista) espanyol i francès d'assimilació.

En contra, hem de procurar-nos els mecanismes d'intervenció i acció socials adequats al marge de les vies estatalistes i estatistes per tal d'assolir una cohesió interna que ens permeta ser lingüísticament autònomes. La resposta passa, doncs, per una actitud de responsabilitat de la gent vers la recuperació del català. És a dir, cal vincular la llengua als drets personals com una cosa pròpia, el no respecte esdevé una opressió més, que és inseparable, alhora, de les que patim per raó de sexe o de classe. I és que totes les llengües d'Estat (ací francès i espanyol) presenten una funció discriminant que combina diversos factors situant les diverses classes socials i individuals en posició diferent respecte al poder.

Es tracta, per tant, d'un projecte viscut en què cal reflexionar sobre el que fem al llarg de cada dia a favor de l'ús social del valencià en els diferents àmbits on ens movem: amistat, treball, cultura, oci,... En definitiva, exercir els nostres drets com a catalanoparlants és un deure envers la col·lectivitat perquè la llengua és el mitjà on s'articula tota la vida social i política de les persones, des dels sentiments més íntims fins als que són d'una comunitat lingüística esquizofrènica com la nostra.

Així doncs, en una situació de colonialisme com la nostra, res no justifica una altra posició que no passe per la normalització del català. I a més, si ho pretén ser revolucionària, com a mínim d'esquerres. De la mateixa manera que cap de nosaltres considerem d'esquerres una persona que siga masclista, racista o classista, no és d'esquerres una persona que no defensa (activament, no de paraula) una cultura minoritzada, perseguida i humiliada dia a dia com és la cultura catalana ací, o la basca l'asturiana o la *maputxe* en els seus respectius països.